



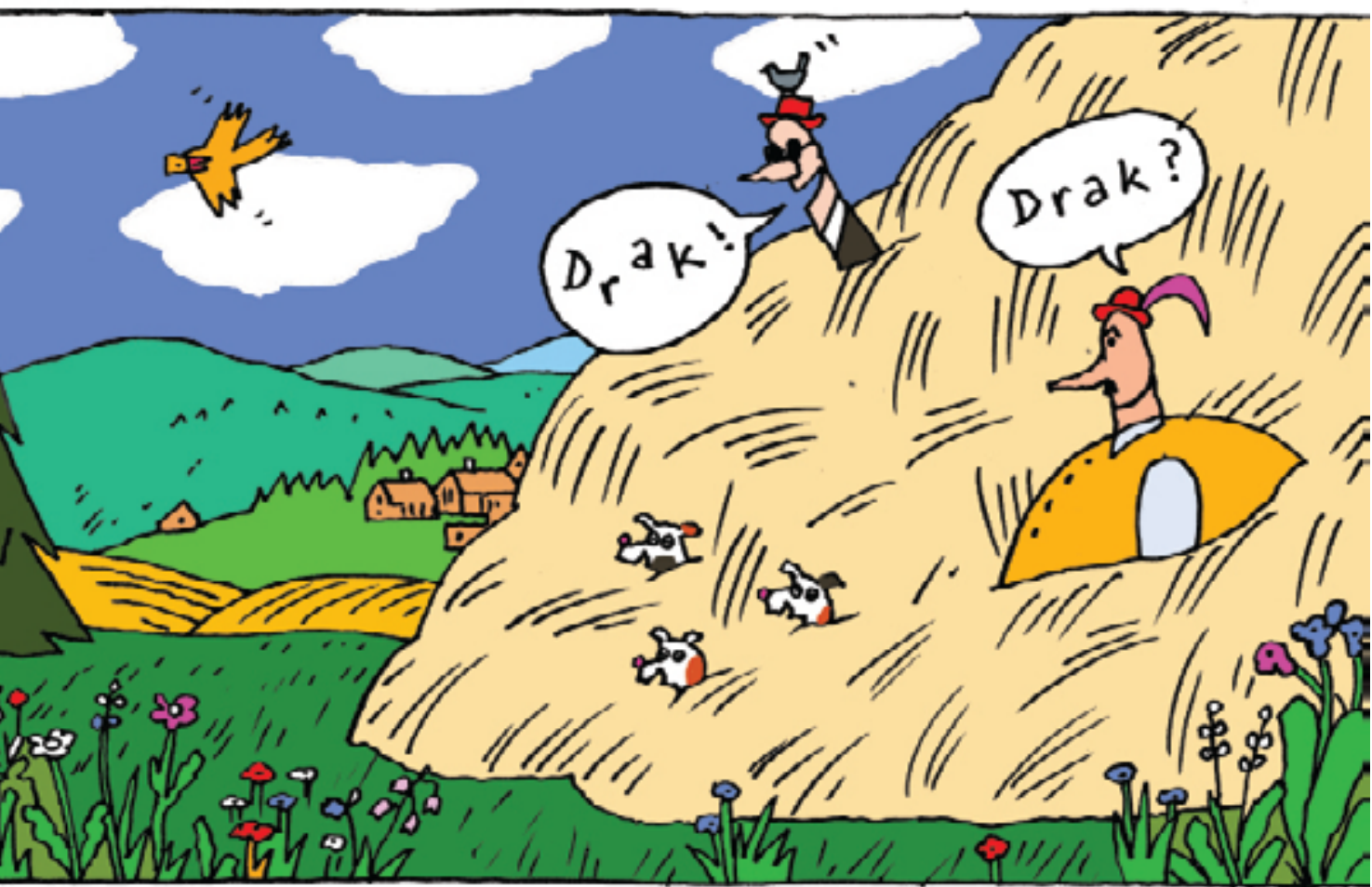
Rýchlo za ním do tuláckej spálne.

„Čo sa stalo? Čo sa robí?“

„Drak! Živý drak!“ zašepkal pán Špajdlička.

Aha. Niečo sa mu snívало, pomyslel si pán Safaládka. Chytil priateľa za ruku a chlácholivo mu dohovárał: „Živí draci sú len v rozprávkach, pán Špajdlička. Len pokojne spíte a už na tie obludy nemyslíte.“

Vysvitlo však, že pán Špajdlička nespí. Posadil sa a povedal:



„V kuse rozmýšľam, ako by sme si mohli zarobiť na živobytie, a konečne som na to prišiel. Bude to skvelé. Zajtra celému mestu ukážeme, čo vieme.“

Pán Safaládka by bol rád vedel, o čo ide, ale pán Špajdlička mu nechcel svoj nápad prezradiť, vraj aby ho neobral o prekvapenie. Vymotal sa zo stohu, potom z veľkého saka a zvolal:

„Sláva, počasie máme výborné!“

Vonku už svitalo. Pán Safaládka si nevedel vysvetliť, prečo si jeho kamarát tak pochvaľuje počasie. Na oblohe viseli tmavé mraky a po strnisku fičal studený vietor. Ešte sa ani poriadne nezačudoval, a pán Špajdlička ho už popoháňal:

„Postriasajme si zo šiat slamu a hor sa do Žatca!“

Lenže cestou k mestu začali šteniatka vo vreci kňučať od hladu. Pán Safaládka zdvihol pána Špajdličku vysoko nad hlavu, aby sa poobzeral, či sa niekde blízko nepasie nejaká kravička.

„Výborne! Pod lesom sa pasie celé stádo,“ hlásil pán Špajdlička, a keď k nemu prišli, povedal pastierovi: „Máme tri šteniatka a potrebujeme pre ne trochu mlieka.“

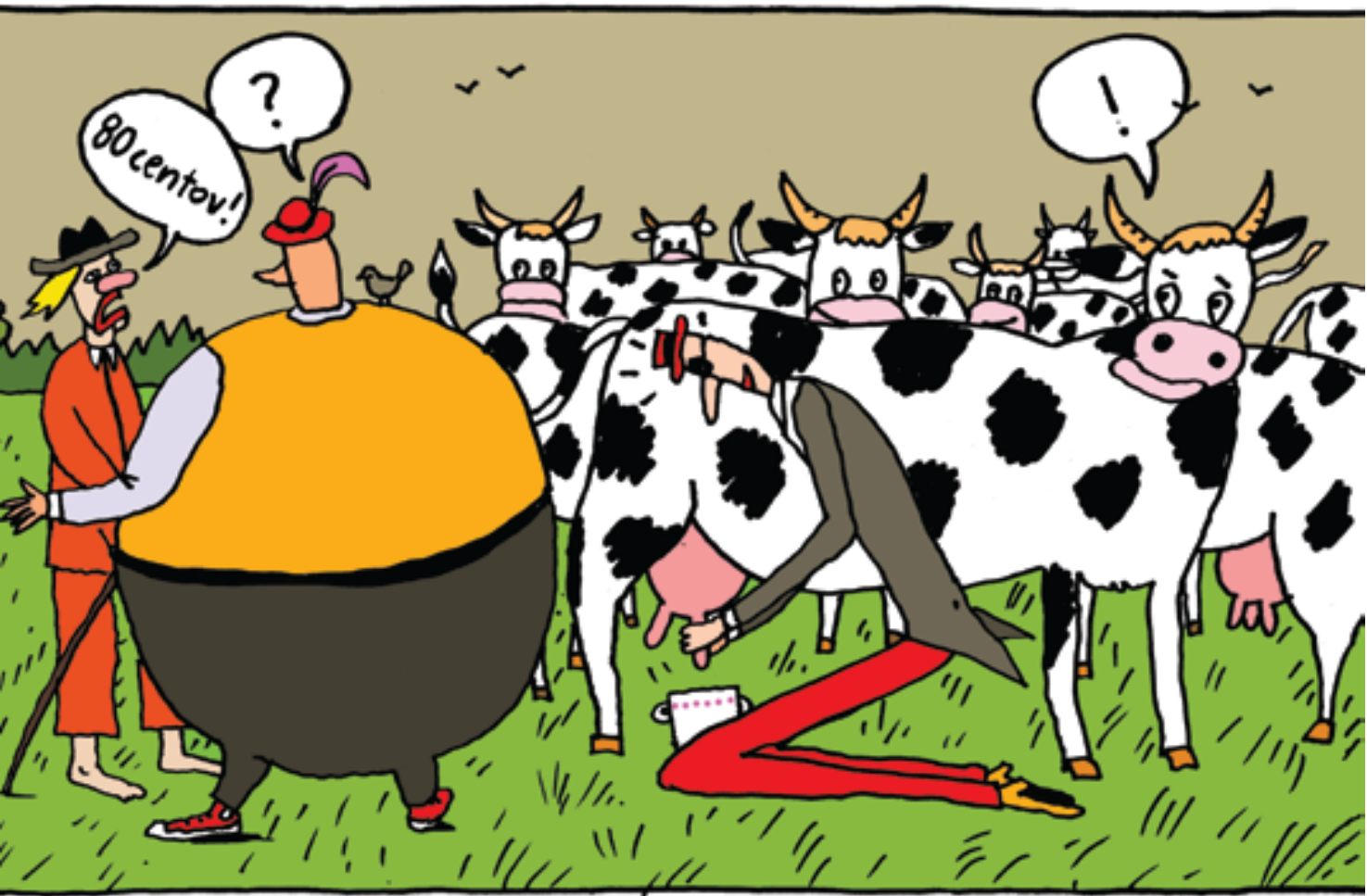
„Kto dobre zaplatí, tomu nadojím,“ odpovedal pastier.

Pán Špajdlička sa zamyslel a pastierovi navrhol:

„Teraz sme chudobní, ale do večera zbohatneme. Potom ti štedro zaplatíme.“

O tom však pastier nechcel ani počuť. Márne mu ukazovali tri milučké šteniatka. Nemal zľutovania. Nedá sa nič robiť, povedal





si pán Špajdlička, musím sprisahanecky zažmurkať na kamaráta. Urobil to a pán Safaládka hneď vedel, čo to znamená. Postavil sa tak, aby pastier cez jeho mohutnú postavu nevidel na stádo, a začal ho nenápadne zabávať.

„Koľko by si chcel, priateľ môj, za liter mlieka?“ spýtal sa.

„Osemdesiat centov,“ povedal pastier.

„A prečo ho predávaš tak draho?“

„Preto, lebo moje kravy ho dávajú už ohriate a ešte aj s penou,“

povedal pastier. A kým sa takto rozprávali, pán Špajdlička si nadojil pre šteniatka plný hrnček. Tie sa len tak oblizovali!

Keď sa pánovi Safaládkovi zdalo, že kamarát by mohol byť s prácou hotový, povedal:

„Tak ja teda pôjdem.“

Ale nešiel, lebo nemohol. Nemohol pohnúť nohami. Pozrel sa dolu, a keď zistil, čo sa stalo, obľal ho studený pot. Zabudol totiž, že stojí na mokrine, a ako sa rozprával s pastierom, ani si nevšimol, že sa zaboril do zeme až po kolená.

Koľko trampôt mu už spôsobil tá jeho váha!

„Pán Špajdlička!“ zavolať. „Potrebujem rýchlu pomoc. Hádám aj konský záprah alebo traktor s mnohými konskými silami.“

Pán Špajdlička sa hnál k dedine ako strela, lebo videl, že pán Safaládka sa neuveriteľne rýchlo prepadáva hlbšie a hlbšie.

Pán Špajdlička mal šťastie: po ceste práve išiel traktor.

„Hej, pane!“ zavolať na traktoristu. „Kamarát sa mi zaboril do mokriny. Nemohli by ste mi ho, prosím vás, vytiahnuť?“

Ale traktorista odpovedal: „Nemohol, lebo idem na obed.“

Niektorí ľudia sú strašne hlúpi, pomyslel si pán Špajdlička. Myslia len na svoj žalúdok. Musím teda nasadiť do boja všetku svoju duchapnosť.

„Prepáčte, pane, až teraz som si všimol, že ten váš traktor má slabý motor,“ povedal a čakal, čo na to traktorista.



„Čože? Čo má môj traktor?“ neveril traktorista vlastným ušiam.

„Slabučký motor. No jasné! Ako sa naň tak dívam, ten by mojím kamarátom ani nepohol. Musím sa poobzerať po nejakom silnejšom stroji,“ povedal pán Špajdlička a predstieral, že chce odísť.

Tu však za ním traktor mohutne zabafkal a ozvalo sa:

„Nasadnite a ukazujte cestu. To sa uvidí, či má tento traktor silu, alebo nie!“

